

der bør tages særlige Hensyn til en Danmark saa ejendommelig og for hele Københavns Befolkning saa betydningsfuld Institution som Tivoli, der end mere er kontraktmæssig bunden overfor Københavns Kommune til ikke at forhøje Entreen og derved forhindret fra at overføre Skatten paa de besøgende.

Under de Samraad, Udvalget har haft med Finansministeren, har denne kunnet slutte sig til ovennævnte Betragtninger og har for at imødekomme disse stillet Forslag om en anden Affattelse af Loven.

Til dette have nogle af Udvalgets Medlemmer stillet forskellige Ændringsforslag.

Udvalgets Flertal kan slutte sig til det saaledes ændrede Lovforslag og kan tiltræde, at den formindskede Indtægt, som Statskassen vil faa ved den mindre Afgift for Teatre, Koncerter, Recitationer, Oplæsninger osv., erstattes ved, at Afgiften af de øvrige Forlystelser forhøjes, samt ved, at Musikpræstationer, der ere knyttede til Beværtning, drages med ind under de afgiftspligtige Forlystelser, ligesom Tilfældet er mange Steder i andre Lande. Den foreslaaede Afgift, 50 Øre pr. Døgn for hver anvendt Musiker, kan neppe virke syndelig trykkende for de paagældende Forretninger eller bevirke Afskedigelse af Musikere i større Grad, naar man samtidig, som der foreslaas, beskatter de mekaniske Musikapparater, der ellers kunne befrygtes at blive anskaffede og benyttede i større Antal til Skade for de udøvende Musikere.

Ved at Indtægten forøges som omtalt, vil det finansielle Resultat af denne Skat blive omtrent som budgetteret ved det fra Folketinget oversendte Lovforslag.

Udvalgets Flertal billiger ligeledes, at Billetafgiften fra det kgl. Teater helt tilfalder Statskassen, og vilde finde det ganske urimeligt, om en Del heraf skulde afgives til Københavns Kommune. Denne vil ved de skete Forhøjelser og ved Inddragningen af Musikrestauranterne som skattepligtige blive holdt skadesløs for den Nedgang, som Nedsættelsen for Teatre og Koncerter vil fremkalde, saaledes at Kommunens Ind-

tægt efter den foreliggende Beregning vil blive noget større end for nærværende Tid.

Et *Mindretal* (Bramsen og Niels Rasmussen) er af den Mening, at nærværende Lovforslag — i Modsætning til de to andre foreliggende Indtægtslove, nemlig om forhøjede Jernbanetakster og om Stempelafgift — maa bedømmes og afgøres i Forbindelse med de Skattelovforslag, som Finansministeren har bebudet til Oktober.

Det er jo muligt, at Regeringen paa Grund af det, især som Følge af Lovgivningen i 1908 opstaaede, aarlig tilbagevendende Underskud i Statens Regnskaber eller Budgetter vil gribe til at fremsætte Lovforslag om nye Skatter af en lige saa usædvanlig og — som Statsskat — for vort Vedkommende utiltalende Art som nærværende, og at det da kan blive uundgaaeligt at tiltræde saadanne Forslag for at tilvejebringe den absolut nødvendige Balance mellem Statens Indtægter og Udgifter. Men saadanne Lovforslag maa da afvejes mod hinanden med det Maal, at Byrderne ikke lægges paa ensidig Maade, men fordeles ligeligt paa Befolkningens forskellige Dele. Men trods den meget forandrede og forbedrede Skikkelse, som Lovforslaget har faaet under Landstingsudvalgets Behandling, kan det dog ikke bestrides, at den paaregnede Indtægt af 1,200,000 Kr. — hvoraf Staten skal have de $\frac{2}{3}$ — i væsentlig Grad faktisk vil komme til at hvile paa enkelte Næringsvirksomheder og for disse vil virke som en Slags Næringsafgift. Og allerede denne Særegenhed ved den foreslaaede Skat burde derhos efter vor Mening afholde Lovgivningsmagten fra at vedtage denne Lov med Gyldighed allerede fra 1. Oktober d. A., eftersom de paagældende dog have Krav paa at faa Tid til at afvikle deres løbende Forpligtelser og til at træffe deres Dispositioner med de ved Lovens Ikrafttræden forandrede Forhold for Øje, hvad en saa kort Frist ikke vil tillade.

Af de anførte Grunde tilraader paa det nuværende Tidspunkt Mindretallet at stemme imod Lovforslaget.